

1

GENIS, *al públic*: La policia... l'informe de la policia diu que va ser un accident. Una acumulació de gas al segon pis, una espurna... Un accident per desgast de la instal·lació; un pis vell, poc cuidat; un accident com tants. Potser sí. Com més desgràcies veig, més em convenço que som nosaltres els únics responsables del que ens passa. Per no preveure el perill, per no veure'l venir. I en aquest cas encara més. (*Pausa.*) L'explosió va ser increïble, brutal. Va rebentar les parets, enfonsar el sostre... I després la boira, la boira espessa... I aquell horror. (*Després d'una pausa, agafant aire.*) Jo abans no les coneixia. Bé, coincidia alguna vegada amb la veïna per l'escala. M'havia dit que era dissenyadora, que es deia Pilar... Vivia sola. Una relació superficial, educada... Hola, hola... Adéu, adéu... No feia gaire soroll. Fins un vespre d'octubre. Sí, ara fa just un parell de mesos. (*Recorda.*) Aquell vespre... (*Agafa uns papers.*) Jo havia acabat de revisar la feina de l'endemà. Tenia una cerimònia. Un funeral, vull dir. No m'agrada deixar caps per lligar. Les paraules han de ser adequades a la personalitat del difunt però, sobretot, han de satisfer la sensibilitat de la família. (*Rellegeix per ell mateix i somriu lleugerament.*) N'estava moderadament satisfet. Costa dir alguna frase animosa a qui se li acaba de matar un fill per

saltar-se un semàfor. Però ja hi tinc certa experiència i... Vaja que faig el que puc i de moment... creuem els dits... me'n surto. (*Deixa els papers i agafa una regadora de broc llarg i unes tisores de podar.*) Aquell vespre... dic... anava a sortir al terrat a dedicar una estona al meu jardí. Em va semblar sentir remor al pis de sota, el de la Pilar...

Al loft del tercer pis, l'EVA ha entrat i remena el que hi ha damunt d'una taula amb dos cavallets: carpetes, papers, un ordinador, una càmera... Busca alguna cosa.

GENÍS, al públic: Em va estranyar. Havia sentit la Pilar que se n'anava amb aquella manera peculiar d'obrir i tancar la porta... No havia tornat. Ella, la Pilar, no havia tornat. (*Escolta, atent.*)

L'EVA, nerviosa, treu un CD de l'ordinador, mira uns pen drives. Busca per damunt la taula, remenant les coses, fins que li cau una safata plena d'estris de despatx: bolígrafs, grapes, clips... En GENÍS mira cap a l'escala. L'EVA tem que l'hagin sentida. Silenci. De cop, tomba la taula amb els cavallets i ho fa caure tot. I surt.

GENÍS, al públic: No era la Pilar. Era algú que jo encara no coneixia. Va sortir de pressa, donant un cop de porta fort. La vaig observar des del meu replà. Va fugir escales avall, fins al carrer. (*Agafa un mòbil, busca un número i el marca. A l'aparell.*) Pilar? (...) Hola. Sóc en Genís. (...) Sí. El teu veí... de l'àtic... (...) Perdona que... Hauries de tornar. (...) De seguida, millor. Ha... ha passat una cosa. (...) Algú... No t'espantis. Han entrat a casa teva. (...) Sí... Han fugit. (...) No, no... tranquil·la... no m'han fet res... No m'han vist. T'espero. (*Penja.*)

2

La PILAR, molt empipada, mirant la taula i tots els objectes a terra, parla amb en GENÍS.

PILAR: Quina ràbia! Que t'entrin a casa d'aquesta manera! He anat a la perruqueria. Només a la... És aquí al costat, a dos carrers. Obren fins tard. Em volia tallar una mica. Uix! Em devien controlar, esperaven que sortís... Que bèsties! (*Va per agafar alguna cosa de terra.*)

GENÍS: No toquis res!

PILAR: Eh?

GENÍS: Hem de trucar a la policia.

PILAR: Per què?

GENÍS: Com per què? Has de fer la denúncia.

PILAR: No s'han endut res.

GENÍS: I què?

PILAR: Per sort tu has baixat i han fugit.

GENÍS: Això és el que hem d'explicar. Volien robar i no han pogut. Truco, jo, a la policia.

PILAR: No cal.

GENÍS: ...?

PILAR: Vindrien a emprenyar i prou.

GENÍS: De vegades detenen els lladres.

PILAR: De vegades...

GENÍS: Fan fotos, pregunten, busquen proves, empremtes...

PILAR: Un pal.

GENÍS, seriós, intrigat: Per què no vols denunciar-ho?

PILAR: Perquè no.

GENÍS: Potser imagines qui t'ho ha fet?

PILAR: Jo...? Per què ho hauria d'imaginar?

GENÍS: ...!

PILAR: Au, ajuda'm.

GENÍS: Però...

PILAR, tallant-lo: Prou. No en trauríem res.

*La PILAR comença a posar bé la taula i els cavallets.
En GENÍS l'ajuda. Mentre amunteguen els objectes
a la taula i posen bé l'ordinador, arriba l'EVA, mu-
dada. Ells no la veuen.*

PILAR, tocant la taula: Sembla que aguanta...

GENÍS: El que no aguanta és el pany.

PILAR: Ja estava una mica desmanegat.

GENÍS: Si vols, demà te'l canvio.

PILAR: Tu?

GENÍS: Sóc un manetes.

PILAR: Vaja... Perfecte. Gràcies. (*Veü l'EVA i s'espanta.*) Ah!

En GENÍS la reconeix i la mira fixament.

EVA: Sóc jo. La porta és oberta. (*Mirant les coses amunte-
gades.*) Què ha passat?

PILAR: M'han entrat.

EVA, es posa a plorar: Déu meu!

PILAR: No ploris tu, tia! Per què plores? (*A en GENÍS.*) No la veus? Increïble!

GENÍS, mirant l'EVA: Sí, increïble... Realment increïble.

PILAR, insistint a l'EVA: M'han entrat al pis a mi! A mi! Em sents, Eva? Jo hauria de... Estic... Sisplau! Para de plorar! Ets... Prou!

EVA: Ho... ho... ho sento. (*Recull la càmera que encara és
a terra.*) Em fa pena; molta. (*Intenta contenir-se.*)

PILAR: Para, para... No m'ajuda que vinguis i et posis així. (*A en GENÍS.*) Digues-li tu, sisplau.

GENÍS: Jo...?

PILAR: És l'Eva. Una amiga. Ens vam conèixer aquest estiu. De viatge.

EVA, donant la mà a en GENÍS: Al Tibet. Vam coincidir.

GENÍS: Diuen que és bonic el Tibet... Jo no volto tant. Coincideixo amb la gent aquí, al carrer, per l'escala...

EVA: Per l'escala...?

PILAR: Viu a l'àtic.

EVA: A l'àtic?

PILAR: Sí, al pis de dalt... Ha sentit com entraven. M'ha trucat.

EVA, inquieta: Quina sort, doncs... (A en GENÍS.) Els has vist?

GENÍS: Eh...?

EVA: Si has vist qui ho ha fet...?

GENÍS, després d'una pausa: Ha anat tot molt ràpid.

EVA: Esclar...

GENÍS: És estrany, saps...

EVA: Què?

GENÍS: No s'han endut res. Ni la càmera, ni l'ordinador...

EVA: Potser... només buscaven diners.

PILAR: No en guardo, de diners.

EVA: Exacte. Quan no en troben, s'enfaden i rebenten.

GENÍS: Deu ser això. Estaven enfadats. O enfadades.

EVA: ...!

GENÍS: M'agradaria saber l'opinió de la policia.

EVA: La policia?

GENÍS: Però la teva amiga no els vol trucar.

EVA, a la PILAR: Ah, no?

PILAR: No. I deixem-ho estar.

GENÍS, a l'EVA: Jo, si fos d'ella, estaria cagat. Tindria por que tornessin. (A la PILAR.) Imagina que estàs dormint i...

PILAR: Ai, calla...

GENÍS: Et poden fer mal.

PILAR: Espero que tu els sentis, baixis de pressa i evitis que m'escanyin.

GENÍS, a l'EVA: S'ho agafa amb broma!

PILAR: Com vols que m'ho agafi? M'han entrat, han fugit i ja està. No em facis posar més histèrica. Oblidem-ho.

GENÍS: D'acord, d'acord... (A l'EVA.) Porta-la a donar una volta.

EVA: Una volta...?

PILAR: No tinc ganes sortir.

Silenci.

GENÍS: Bé... vaig cap a dalt. A primera hora aniré a la ferreteria.

PILAR: On?

GENÍS: El pany.

PILAR: Ah, sí... Gràcies.

GENÍS: Bona nit.